

DEMÉNY PÉTER

Szívfürész

*Szálkából van a szívem.
Kutyák elé vetették.
Disznók elé hányták.
Nem tudom, hogy kezdjem el.*

*Édesanyám, édesapám,
ti márványból vagytok, akárhogy
igyekszem.
Ti nem szerettek
senkit, engem biztosan
nem, patkányok vicognak el
a belőlem marcangolt
cafatokkal.*

*Vagy nem is patkányok,
hanem disznók, mindenesetre
élek még, ők meg habzsolnak
engem, és ti tapsikoltok.
Én annyira próbáltalak
szeretni benneteket, hálásan,
de azt sem tudtam, hogy
segélykiáltsak.
Bennetek csak a kő,
a fagy, a jég. Nem omlik be
soba.*

*Bugyog a vér a torkomból,
vérrel visítok hozzátok, de
ti csak telefonáltok egymással, nagyokat
nevettek, pedig gyerekkoromban
sírtál, anyám.*

*A szeretetet
nem tőletek tanultam,
az erdő nejlonzacskókkal
van tele.*

*Milyen szomorú leszámolás
ez is, ha öt árvaságot éltem
volna meg, az sem lenne ilyen,*

*ha szív nélkül jövök erre a
kiürített világra.
Bölcsőmből lettetek kriptám.*

*Öcsém is kellett nektek, őt
sem hagytátok meg, beleforgattatok
a hazugságba, élő csirkét
az olajba. „Mindenkit leüvöltöttél”,
írja nekem ő, aki ivott és lopott, hogy
észrevegyétek, de hiába, hiába.
Most belefáradt, úgy dönt,
letakarja a nejlonzacskókat.*

*Te is elváltál,
a te házasságod sem sikerült,
a te lányod is haragszik rád,
még a jogsit sem sikerült megszerezned,
itt hagytad Kolozsvárt, mint Szent Pál az olábot,
bibibi,
bababa,
mekkora szád volt,
aztán sehol semmi,
csak a szakadatlan,
neveletlen,
magyartalan
áruláás.*

*Engedd el ezt a
vonatot végre,
csak az életed,
nem hittem volna
hogy a szüleim
ilyen
fontos elemei,
nem ápolnak, de
eltakarnak.
Egyedül vagyok, egyedül, egyedül.*

*Egy bálna egész életében
menekült egy másik bálna
elől, és amikor végül
visszafordult, hogy meglássa
üldözőjét, egy hullám
tükörként magasodott elé.*